

Folketingets Europaudvalg

Christiansborg, den 30. maj 2003

Folketingets repræsentant ved EU

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere
samt de danske medlemmer af Konventet

Tættere samarbejde mellem eurolande formaliseres i EU-forfatningstraktat

De 12 lande, som har indført euroen, skal have deres eget samarbejde om visse aspekter af den økonomisk monetære union inden for forfatningstraktatens rammer. Det foreslås i det første udkast til bestemmelser om ØMU'en i EU's kommende forfatningstraktat fra Det Europæiske Konvents Præsidium, som blev offentliggjort den 27. maj¹.

Forslaget findes i CONV 725/03, som skal drøftes på plenarmødet i Konventet den 30. maj 2003.

En ny bestemmelse i forfatningstraktaten gør det muligt for eurolandene selv at vedtage foranstaltninger vedrørende retningslinjer for den økonomiske politik, budgetdisciplin og multilateral overvågning, som går ud over, hvad man i fællesskab kan blive enige om blandt alle medlemsstater.

Eurolandene skal i den forbindelse kunne vælge en permanent formand til at lede møderne i eurogruppen for en periode på to år.

Eurolandene skal kunne selv

Rammerne for dette samarbejde mellem eurolandene fastlægges i en ny artikel 86, stk. 3 i del III i forfatningstraktaten samt i en særlig protokol til denne, som gør det muligt for landene i eurozonen at etablere en slags "forstærket samarbejde" om den økonomiske politik, der går videre, end hvad man kan blive enige om blandt alle EU-landene. Eventuelle foranstaltninger vedtaget af eurolandene gælder kun dem selv.

¹ Forslaget stammer bl.a. fra eurolandenes finansministres møde den 12. maj, hvor det udtrykkeligt blev foreslået, at eurogruppens samarbejde anerkendes i en protokol til forfatningstraktaten. Flere af ministrene foreslog ligeledes, at eurogruppen skal kunne udpege en permanent formand til at lede møderne for en periode på to år.

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

Møderne mellem eurolandene har til formål at fastsætte særlige bestemmelser mellem disse lande for at fremme en stadig stærkere samordning af de økonomiske politikker i eurozonen, indtil alle EU-lande kommer med i euroen. Møderne skal som i dag have en uformel karakter og afholdes efter behov samt forberedes af repræsentanter for eurolandenes finansministre. Både Kommissionen og Den Europæiske Centralbank inviteres til at deltage i disse møder.

Euroens repræsentation udadtil

Præsidiet foreslår også, at eurolandene skal kunne samordne deres indbyrdes optræden i det internationale valutasystem bedre i fremtiden og fastlægge fælles holdninger vedrørende valutaspørgsmål i institutionerne og på internationale konferencer. Ministerrådet skal derfor kunne vedtage passende foranstaltninger med kvalificeret flertal i sådanne spørgsmål for at sikre en samlet repræsentation for eurolandene.

Samordning af den økonomiske politik

Præsidiet foreslår desuden nogle mindre ændringer i bestemmelserne vedrørende samordningen af den økonomiske politik i EU-landene, som udspringer af anbefalingerne fra Konventets arbejdsgruppe VI vedrørende økonomisk governance.

Bl.a. foreslås det at give Kommissionen en *ny selvstændig beføjelse* til at henvende sig direkte til medlemsstaterne med en advarsel, i tilfælde af at deres økonomiske politik *ikke er i overensstemmelse med de overordnede retningslinier for EU's og medlemsstaternes økonomiske politikker*, eller hvis landene har *uforholdsmæssigt store underskud* på deres offentlige finanser². Første skridt i tilfælde af sådanne forsømmelser fra landenes side har ellers hidtil været, at Rådet rettede en henstilling til landene efter en henstilling fra Kommissionen. Men nu behøves Rådet altså ikke at blive involveret i første fase. Til gengæld bevarer man i begge tilfælde Rådets mulighed for efterfølgende at rette en henstilling til de pågældende medlemsstater for at bringe eventuelle forsømmelser til ophør. Nyt er det desuden her, at det pågældende lande ikke selv må deltage i afstemningen om henstillingen i Rådet.

Nye beslutningsprocedurer inden for ØMU'en

Præsidiet foreslår afskaffelse af den såkaldte samarbejdsprocedure (TEF artikel 252) inden for det økonomisk monetære samarbejde³. Samarbejdsprocedu-

² Artikel 68, stk. 4 (i dag TEF artikel 99, stk. 4) og artikel 73, stk. 5 (i dag TEF artikel 104, stk. 5).

³ Samarbejdsproceduren blev indført i EU-samarbejdet med den Europæiske Fællesakt, der trådte i kraft i 1987 og som introducerede ideen om skabelsen af det indre marked. Proceduren gav for

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

ren gælder i dag inden for fire bestemmelser vedrørende bl.a. den multilaterale overvågning af medlemsstaternes økonomiske politik (art. 68, stk. 6) samt harmonisering af den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for euronønter (art. 75, stk. 2)⁴. Begge disse områder foreslås i fremtiden vedtaget efter den almindelige lovgivningsprocedure, som ligestiller Parlamentet og Rådet som lovgivere.

De to øvrige områder (art. 71 og 72) om visse forbud mod privilegeret adgang til finansielle institutioner og kreditfaciliteter for EU-institutionerne, regeringer eller andre skønnes at have en overvejende teknisk karakter og foreslås derfor i fremtiden vedtaget af Rådet efter høring af Europa-Parlamentet.

Præcisering af status for lande uden for eurozonen

Endelig opstilles i en ny artikel en liste over, hvilke bestemmelser inden for ØMU'en som ikke gælder for lande, der stadig har deres nationale valuta⁵. I forhold de eksisterende regler tilføjes to områder til denne liste, nemlig vedtagelsen af visse dele af de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik samt deltagelsen i beslutninger rettet mod eurolande, som har "uforholdsmæssigt store underskud" på deres budget⁶.

Med venlig hilsen

Morten Knudsen

første gang Europa-Parlamentet mulighed for alvor at deltage i lovgivningsprocessen i EU på et begrænset antal områder. Europa-Parlamentet kunne ikke selv blokere for lovgivning ifølge samarbejdsproceduren, men kunne tvinge Rådet til at skulle træffe beslutninger enstemmigt i stedet for med kvalificeret flertal.

⁴ Det drejer sig om TEF art. 99, stk. 5, TEF art. 102, stk. 2, TEF art. 103, stk. 2 og TEF art. 106, stk. 2.

⁵ Artiklen bygger videre på TEF artikel 122, stk. 3, som opregner, hvilke artikler der ikke gælder for lande uden for euroen i den nuværende traktat.

⁶ Tilføjelsen af de to nævnte områder blev ligeledes foreslået af eurolandenes finansministre på deres møde den 12. maj 2003.